

Hồi 110

Lão Già Áo Xanh

ằng Lôi tiếp chiến qua hai mươi chiêu thì mồ hôi chảy ướt cả chiếc áo.

Thoạt nghe Vương Hàn Tương hét lên một tiếng và quạt tới một chưởng, làm cho thân hình thấp bé của Đằng Lôi văng ra hơn tám thước. Khi Đằng Lôi rơi xuống đất, tuy chưa bị ngã gục, nhưng hiển nhiên đã bị thương nặng.

Đỗ Duy Sinh thấy vậy liền rút trúc trượng hét lớn bay thẳng tới. Ngờ đâu Vương Hàn Tương lại còn lanh lẹ hơn nữa, tung mình nhảy vọt ra sau lưng đánh bạt qua một chưởng vào Mạng Môn huyết của Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh phải nhảy lùi hai bước, đồng thời đánh trái ra một trượng lanh lợi vô cùng.

Vương Hàn Tương toan nhảy qua một phía để tránh cây trượng nhưng không kịp nữa, chỉ nghe “hự” một tiếng rồi ngã ngối xuống đất. Còn Đỗ Duy Sinh cũng bị chưởng phong ép tới ré lên một tiếng ngã lăn.

Tô Bằng Hải thừa cơ hội ấy múa tung cây Long Đầu Trượng, nhảy tới chỗ Tô Hùng lấy ba cuốn kỳ thư.

Các cao thủ trong trận đều uất hận, nhưng không ai dám ra tay trước vì biết võ công của Tô Bằng Hải rất lợi hại.

Thừa thế, Tô Bằng Hải quét ngang Long Đầu Trượng, tiếng gió như thác đổ.

Lam Tiểu Diệp thấy thế không dám đỡ, phải nhảy trái qua ba thước. Tô Bằng Hải bèn liệng ba cuốn kỳ thư vào tay Mạc Luân, nói :

- Mạc phân cuộc chủ ! Hãy lấy ba cuốn kỳ thư ấy mà lui lẹ, để lão phu đi sau cản hậu.

Côn Luân Tam Tử thấy vậy đồng hét vang và xách kiếm hùng hổ xông tới, nhưng không dám ra chiêu thế, chỉ dọa đâm thế thôi, may ra Tô Bằng Hải dừng bước.

Tô Bằng Hải thấy vậy nhảy lui ra sau tám bước, nhìn thẳng vào mặt ba người cười ha hả nói :

- Lâu nay bốn bang và phái Côn Luân không có thù oán gì. Nếu các người thật muốn coi ba cuốn kỳ thư này thì cứ việc đến Thiên Long Bang, chúng tôi và quý phái cùng nhau nghiên cứu.

Côn Luân Tam Tử nghe vậy liền dừng tay lại.

Thì lúc đó Tô Bằng Hải đã nhảy ra ngoài ba trượng rồi.

Đằng kia, một tiếng quát lớn tiếp theo một bóng người bay thẳng đến trước mặt Tô Hùng. Đây chính là Mã Quân Vũ.

Chàng ra thế định đánh liều với Tô Hùng một trận. Bạch Vân Phi thấy vậy cũng hét lên một tiếng lanh lảnh rồi bay tới.

Tô Hùng thấy vậy liền cười lớn :

- Mã huynh ! Chớ có đến đây mà thiệt mạng. Tình bằng hữu, tôi chỉ nhìn đến thế là cùng.

Mã Quân Vũ liền bủa ra một chưởng. Tô Hùng đưa Kim Hoàn Kiếm ra đỡ ngay, đồng thời chém sả xuống cánh tay mặt của Quân Vũ. Nếu không tránh được thế đó thì cánh tay mặt chàng sẽ bị phế bỏ ngay.

Mã Quân Vũ bèn thu chưởng thế lại thối lui hai bước. Thân còn chưa vững thì Tô Hùng đã đánh thêm một chiêu nữa, ép Mã Quân Vũ khó mà trở tay được. Bỗng nhiên có một sức mạnh vô song công thẳng tới trước mặt Tô Hùng, khiến Tô Hùng phải thối lui hai bước, Mã Quân Vũ mới khỏi bị máu rơi tại trận.

Mã Quân Vũ ngạc nhiên quay lại thì thấy Bạch Vân Phi đã đến đứng bên chàng rồi. Tô Hùng vội vã tẩu thoát.

Mã Quân Vũ toan đuổi theo thì bỗng có tiếng gọi:

- Vũ huynh Đừng đuổi theo nó nữa. Ba cuốn kỳ thư đã lọt vào tay Tô Bằng Hải rồi, lo gì mà không lấy lại được.

Lúc bây giờ Tô Bằng Hải đã đem Ngũ Kỳ phân cuộc thoát khỏi Quát Thương Sơn rồi. Cao thủ cửu đại môn phái đều đuổi theo, nhưng mỗi người có một âm mưu riêng, không ai chịu ra sức quyết chiến cả.

Mã Quân Vũ, Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Diệp đều tung mình nhảy ra khỏi miệng cốc. Mã Quân Vũ nghĩ đến Lý Thanh Loan, chàng muốn gấp rút trở về Thiên Cơ Thạch Phủ. Bỗng nghe con linh hạc ré lên những tiếng thất thanh rồi bay thẳng tới chỗ ba người, miệng rống liên hồi.

Bạch Vân Phi vỗ về con hạc hỏi :

- Huyền Ngọc, ở ngoài cốc có biến cố gì xảy ra nữa sao ?

Con Huyền Ngọc như biết được tiếng người, chỉ thấy nó gáy dài rồi chớp cánh muốn bay.

Bạch Vân Phi quay đầu lại nói :

- Chắc có lẽ ngoài miệng cốc có việc gì xảy ra rồi. Vũ huynh và Diệp muội hãy đi sau, tôi cỡi hạc đi trước xem thử.

Dứt lời nàng leo lên lưng hạc cất cánh vụt bay. Chỉ trong chớp mắt linh hạc đã bay ra khỏi miệng cốc rồi từ từ bay xuống thấp.

Bạch Vân Phi ngồi trên lưng hạc nhìn xuống thấy một lão già mặc áo xanh, tay cầm ba cuốn kỳ thư ấy, còn một tay tiếp chiến với Tô Bằng Hải và Ngũ Kỳ phân cuộc.

Bạch Vân Phi nhìn một lúc, bỗng la lớn :

- Sư phụ.

Nàng từ trên lưng hạc nhảy lẹ xuống nhẹ như chiếc lá rơi.

Tô Hùng thấy Bạch Vân Phi thì giận quá, vì hắn đã đụng với nàng mấy trận vừa qua, hắn biết công lực của nàng vô cùng lợi hại. Tô Hùng đợi Bạch Vân Phi rơi xuống đất, còn cách mặt đất một trượng liền hú lên một tiếng xé không gian rồi bủa chưởng đánh tới. Chưởng này có một tiềm lực hùng mạnh nghe ào ào như sóng trào, quét đến Mạng Môn của Bạch Vân Phi.

Bên kia Vương Hàn Tương trông thấy nàng cũng ra thế đánh tới.

Bạch Vân Phi vẫn bình tĩnh, cười nhạt một tiếng rồi đưa tay trái ra đỡ lấy chưởng lực của Tô Hùng, còn tay mặt bủa lên đầu Vương Hàn Tương.

Vương Hàn Tương bị một luồng chưởng quá mạnh, khiến lão giật mình nhảy tung lên không gian. Tức thì luồng chưởng kia ép qua thân lão.

Khi Vương Hàn Tương rơi xuống đất thì thấy Bạch Vân Phi đang giao chiến với Tô Hùng.

Lúc bây giờ lão già áo xanh cùng Tô Bằng Hải đã chiến đấu đến phút quyết liệt. Hồ Nam Bình thấy vậy lướt tới, phóng Phi Bạt vào lưng lão. Lão già áo xanh bước lùi ra sau một bước, phất nhẹ tay áo qua, tức thì Phi Bạt kia tan vỡ.

Tô Bằng Hải thừa cơ hội ấy đánh qua một chiêu Thục Địa Quy Phong quát ngang.

Lão già áo xanh không chút nao núng, bình tĩnh bước tránh qua rồi phất tay áo, tức thì một luồng kinh lực từ trong áo phóng ra, buộc đối phương phải thối lui ba bước.

Lão già áo xanh nhìn Tô Bằng Hải cười khanh khách, rồi từ từ bủa ra một chưởng. Tô Bằng Hải nộ khí xung thiên, hét lên một tiếng như sấm, nhanh như chớp đánh ra một chưởng nhắm ngay lão già áo xanh. Lúc ấy chỉ thấy lão phất nhẹ một cái rồi bước tới gài cánh tay của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải cảm thấy cánh tay tê liệt, nên kinh hãi bèn vận công vùng vẫy. Không ngờ lão già áo xanh thừa cơ hội ấy bay vụt lên không trung. Trong lúc lão phóng đi, còn quay

đầu lại thổi một hơi dài, khiến Tô Bằng Hải đánh theo một chưởng mà chưởng ấy không phát lên không trung được, lại đánh trả qua phía Hồ Nam Bình.

Hồ Nam Bình thấy Bang Chủ đánh mình liên kinh hãi lách mình sang một bên, rồi chạy tới nắm tay Tô Bằng Hải. Lúc đó Bạch Vân Phi cũng bủa tiếp ba chưởng đẩy lui Tô Hùng vắng ra chín thước, rồi tung mình nhảy theo lão già gọi lớn :

- Sư phụ ! Đã lấy lại được ba quyển kỳ thư rồi sao ?

- Đúng vậy.

Bỗng nhiên một bóng trắng vụt bay tới. Bạch Vân Phi nhìn kỹ thì bóng trắng này là Lam Tiểu Diệp liền mừng rỡ nói :

- Diệp muội ! Sư phụ vẫn bình yên vô sự và lấy lại được ba cuốn kỳ thư đó rồi, từ nay muội không còn ân hận nữa.

Lam Tiểu Diệp nghe nói vậy liền nhớ lại lời di ngôn của mẹ mình, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Thì ra lão già áo xanh kia chính là Lam Hải Bình.

Lam Tiểu Diệp đôi mắt đầm lệ, bước tới gọi lớn :

- Thân phụ !

Lam Hải Bình nghe tiếng gọi thân thiết liền quay lại, thấy Lam Tiểu Diệp, cảm động run lên rồi khẽ nói :

- Diệp con ơi ! Hôm nay con còn hận thù ta nữa không ?

Lam Tiểu Diệp than thở :

- Thân phụ ! Chỉ có những kẻ lòng muông dạ thú mới sát phụ tru huynh. Bởi lời di chúc của mẹ nên con cam chịu thất hiếu, giờ phút này con quá ân hận.

Lam Hải Bình từ từ đưa tay lên vuốt tóc nàng nói :

- Con chớ nên đau lòng, đó là lỗi tại ta.

Lúc này, bỗng nghe có tiếng hét từ xa đưa lại. Đây chính là Tô Hùng đang đánh quyết liệt với Mã Quân Vũ.

Thì ra, khi Mã Quân Vũ vừa tới, Tô Hùng đã bị Bạch Vân Phi đánh bại. Tô Hùng thấy ba cuốn kỳ thư kia đã rơi vào tay Lam Hải Bình, hấn bèn nghĩ ngay độc kế, nghĩa là làm sao bắt gắp cho được Mã Quân Vũ để làm con tin, rồi buộc Lam Hải Bình đưa lại ba cuốn kỳ thư ấy. Nhưng Mã Quân Vũ lại bị Tô Hùng âm mưu một lần rồi nên chàng gắp hấn luôn luôn đề phòng độc kế.

Tô Hùng thấy chiêu kiếm của chàng độc ác, liền diễn ra thân pháp Di Hình Hoán Vị lẹ làng lách qua rồi tiếp đâm ra một kiếm vào Điện Môn của Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ bình tĩnh, không chút sợ sệt. Chàng vận công lực diễn ra thân pháp Ngũ Hành Mê Tung vây Tô Hùng trong làn kiếm bạc.

Tô Hùng thấy chàng diễn ra thân pháp kỳ bí, hấn kinh hãi nhảy lùi ra sau hai bước.

Đứng thủ thế một lúc, Tô Hùng cắn răng, đâm tới ngực Mã Quân Vũ một nhát.

Mã Quân Vũ vẫn đứng tự nhiên không đỡ, chờ khi kiếm thế gần đến, liền xoay mình lộn một cái bay thẳng ra sau lưng Tô Hùng và lẹ tay đâm vào gáy Tô Hùng một nhát. Tô Hùng phải cố gắng lắm mới tránh khỏi. Bây giờ Tô Hùng không dám khinh địch nữa và cũng không còn hy vọng bắt chàng làm con tin.

Mã Quân Vũ biết công lực của Tô Hùng không kém hơn mình bao nhiêu, nên chàng dùng Ngũ Hành Mê Tung để tránh né mà thôi.

Tô Hùng thấy chàng không tấn công nữa, bèn đánh một đường kiếm Di Sơn rất ác hiểm. Đường kiếm này giả bên trái đâm bên phải thật lợi hại. Tô Hùng đoán chắc Mã Quân Vũ không sao đỡ được, nhưng lạ thay Quân Vũ chỉ lách né lẹ qua một bên, tự nhiên trăm ngàn mũi kiếm chĩa đầu vô bụng. Tô Hùng sửng sốt, hấn không ngờ Mã Quân Vũ tài giỏi đến thế ! Hấn liền nhảy lui ra sau hơn năm thước mỉm cười nói :

- Không ngờ Mã huynh lại có kỳ học như vậy, hôm nay huynh đệ gặp nhau thật là xứng đôi vừa lứa.

Chưa dứt lời, Tô Hùng đã phóng tới, diễn ra thân pháp Di Hình Hoán Vị, đường kiếm loang loáng, hấn phát ra một lúc sáu chiêu, kiếm khí hùng trời. Lúc bây giờ bóng kiếm sáng rực, thân của Tô Hùng nhảy qua nhảy lại như thoi đưa, khiến Mã Quân Vũ cảm thấy bối rối vô cùng.

Mã Quân Vũ túng thế phải diễn ra Quân Thù Kiếm Quang là một trong mười hai đường kiếm độc nhất. Đường kiếm này tạo thành một màn sắt bao quanh mình. Do đó sáu chiêu kiếm của Tô Hùng không lọt vào được, chỉ nghe tiếng sắt chạm nhau chan chát. Tô Hùng vừa thâu chiêu này lại, thì Mã Quân Vũ lại dùng Ngũ Hành Mê Tung như cũ.

Tô Hùng thấy không làm cách nào để đánh thương Mã Quân Vũ được cả. Sau năm hiệp, Mã Quân Vũ từ từ tĩnh lại, chàng bèn vận khí nội công đánh trả.

Chàng rống lên một tiếng, chỉ vào mặt Tô Hùng nói :

- Tô Hùng coi chừng ta ra tay đấy.

Chưa dứt lời thì kiếm chàng đã đâm lẹ tới sau lưng của Tô Hùng rồi.

Tô Hùng hừ một tiếng rồi trở tay đánh một chưởng Sơn Phụng Liên Quân chặt mạnh cây kiếm của Mã Quân Vũ, tiếp đó hấn rút chân trái về, trở ra hết tuyệt học đâm tới một chưởng, nhưng vẫn không có kết quả, vì Mã Quân Vũ đã lách mình tránh khỏi một cách lẹ làng.

Tô Hùng giận quá, phóng tới năm đường kiếm cùng một lúc. Đường kiếm vừa phóng tới thì không còn thấy Mã Quân Vũ đâu nữa. Tô Hùng sửng sốt, không biết làm sao lấy lại được ba cuốn kỳ thư kia.

Lúc bây giờ, Lam Hải Bình vẫn ngang nhiên cầm ba cuốn kỳ thư đi trước. Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đi sau hộ vệ.

Tô Bằng Hải và các vị phân cuộc chủ ra sức khinh công, tiến mau cho kịp lão già áo xanh, quyết đoạt cho kỳ được ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập.

Vương Hàn Tương lệ làng phóng mình tới trước, xòe quạt đánh ra một chiêu. Bạch Vân Phi vội lách qua rồi đưa tay lên ném hai viên Ni Châu, rồi tiếp theo một tiếng “hự” vang lên. Thế là hai tên đệ tử của Thiên Long bang bị bỏ mạng.

Vương Hàn Tương nhận thấy một mình không địch nổi số đông bèn vỗ tay ba cái để ra hiệu cho Thiên Long Bang xông vào một lượt.

Bạch Vân Phi hiểu ý, liền phóng ra hai viên Ni Châu, điểm vào huyệt đạo của hai vị phân cuộc chủ làm họ đứng như trời trồng không nhúc nhích được.

Vương Hàn Tương thấy thế hoảng sợ đứng nhìn sửng sốt. Qua một lúc bình tĩnh trở lại, Vương Hàn Tương bèn vận công lực xoa bóp các huyệt đạo của hai người, rồi rút ra hai viên Ni Châu, hai người mới từ từ tỉnh lại.

Bạch Vân Phi chỉ vào mặt Vương Hàn Tương nói :

- Vương phân cuộc chủ ! Giờ đây tôi xin hỏi người một câu. Người định đánh tay đôi với tôi hay là muốn tôi đánh với tất cả các phân cuộc chủ thì cứ nói ra. Tôi xin vâng lời ngay.

Vương Hàn Tương nghe Bạch Vân Phi khiêu chiến thì nổi giận hét lên một tiếng vang trời lở đất.

Lam Hải Bình tay cầm ba cuốn kỳ thư, bước vòng ra sau Bạch Vân Phi rồi nhảy tung lên không ba trường toan tẩu thoát.

Nhanh như chớp, Tô Bằng Hải, Hạ Vân Phong liền nhảy theo truy cản. Kiếm, gậy đánh nhau kêu rổn rảng.

Lam Hải Bình cười lớn rồi đưa tay áo phất tới, tức thì hai luồng gió mạnh vô song đánh thẳng tới hai người.

Thân hình của hai người lắc lư rồi lộn nhào trên không một lúc mới rơi xuống đất.

Bạch Vân Phi thấy sư phụ mình giữ ba cuốn kỳ thư ấy một cách an toàn, liền quay lại nói với Lam Tiểu Diệp và Mã Quân Vũ :

- Đừng đánh với chúng nó nữa, chúng ta hãy về đi thôi.

Mã Quân Vũ nghe vậy liền lui ra ngoài vòng chiến.

Tô Bằng Hải và Hạ Vân Phong thấy không thể cản được Lam Hải Bình, liền nổi giận lướt tới quyết không chịu để cho ba người thoát khỏi. Ông bèn quát Long Đầu Trượng đuổi theo hết lớn :

- Thằng bé kia ! Người định bỏ chạy sao ? Ta quyết không dung mạng người.

Hạ Vân Phong cũng vung kiếm múa lên, lướt mình phóng tới.

Tuy ông ta đi sau Tô Bằng Hải, nhưng phút chốc đã lướt qua mặt ngay, liền vung kiếm đâm vào mình Mã Quân Vũ.

Hạ Vân Phong biết tâm lý Lam Tiểu Diệp và Bạch Vân Phi có tình với Mã Quân Vũ. Nếu thành công ra tay bắt được Mã Quân Vũ thì có thể buộc hai nữ hiệp kia đổi ba cuốn kỳ thư đó.

Nhưng công lực của Mã Quân Vũ đâu phải như ngày xưa mà dễ dàng như thế. Chàng nghe sau lưng có một luồng sức mạnh công tới, liền quay lại, thì thấy kiếm của Hạ Vân Phong đã đâm gần đến Mạng Môn huyết của mình, liền chém sả qua một phía.

Hai kiếm chạm nhau, lửa tung như hoa cải, vang lên một tiếng chát chúa.

Công lực của đôi bên tương đối bằng nhau, nên cả hai đều bị thối lui ra sau ba bước. Lúc đó Lam Tiểu Diệp và Bạch Vân Phi vừa chạy đến.

Lam Tiểu Diệp không do dự tống ra một chưởng, sức gió như sóng vỗ bờ ép tới mình Hạ Vân Phong, khiến ông ta giật mình.

Nhưng Hạ Vân Phong nhờ công lực thâm hậu, bèn vận khí phát ra luồng cương lực để ngăn lại sức gió kia.

Ngờ đâu cương lực của Hạ Vân Phong vừa chạm đến công lực của Lam Tiểu Diệp liền dội lại, làm lão phải thối lui trở lại.

Hạ Vân Phong phải dùng đủ hết chín phần chân lực để hỗ trợ luồng cương lực kia, hai chưởng chạm nhau phát ra một tiếng vang như sấm nổ.

Lam Tiểu Diệp vẫn đứng im. Trái lại Hạ Vân Phong bị chấn mạnh, thân lắc lư, huyết lộn khí trời, thối lui ba bước mới đứng vững lại được.

Hạ Vân Phong nổi giận lôi đình. Nhưng khổ một nỗi là công lực của nàng quá mạnh nên đành nuốt hận.

Tô Bằng Hải như hiểu được tâm sự của Hạ Vân Phong cười ha hả nói :

- Hạ đạo trưởng ! Nếu người định lấy lại ba cuốn kỳ thư đó thì người của tỳ bang xin hợp tác với bốn đại môn phái của các người để đối phó với ba đứa bé đó.

Hạ Vân Phong nói :

- Nếu muốn liên thủ thì cần phải đặt điều kiện sau cùng chứ.

Tô Bằng Hải cả cười :

- Dĩ nhiên là phải phát động các phân cuộc để truy nã lão già áo xanh đó. Khi ba cuốn kỳ thư đó đã về tay chúng ta rồi thì đồng chia ra mà hưởng, như thế Hạ đạo trưởng có bằng lòng không ?

Dứt lời, Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn qua các cao thủ trong trận để thăm dò ý kiến.

Hạ Vân Phong suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Ý kiến của Tô huynh rất hay nhưng tôi xin đề nghị, bốn vị môn phái chúng tôi có nhiệm vụ truy nã lão già áo xanh, còn Thiên Long Bang nhân dịp này hạ sát ba đứa oắc con kia cho rồi.

Vừa dứt lời, Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh vỗ tay tán thành.

Tô Bằng Hải lại cười ha hả nói :

- Thế là bốn đại môn phái không chịu hợp tác rồi ! Lão phu sẽ phát động Ngũ Kỳ phân cuộc truy nã lão già áo xanh đó, quyết đoạt cuốn kỳ thư. Lúc bấy giờ cửu đại môn phái mất phần hưởng thụ.

Đỗ Duy Sinh nói :

- Tô huynh ! Nếu quý bang không cho chúng tôi tham gia vào cuộc tìm kiếm lão già áo xanh, thì bốn đại môn phái chúng tôi cũng sẽ tự động thi hành.

Dứt lời, đưa mắt nhìn bốn đại môn phái, để xem thử họ có phản ứng gì chẳng ?

Bổng Côn Luân Tam Tử cầm kiếm đứng lên nói :

- Lời Đỗ huynh rất đúng. Bốn đại môn phái chúng ta cứ tự động đi tìm vậy.

Dứt lời, họ hét lên một tiếng dài rồi rút lui ra trước.

Lam Tiểu Diệp, Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ thấy tham vọng của họ mà tức cười, không nói một tiếng, quay lại tung mình bay đi.

Tô Bằng Hải định ra tay cản trở, nhưng vì Lam Tiểu Diệp lúc nãy đã đánh lui Hạ Vân Phong một cách dễ dàng, bài học ấy khiến Tô Bằng Hải chỉ đưa mắt nhìn không dám bước tới.

Ba người chỉ bay chốc lát đã đến ngay Thiên cơ Thạch Phủ. Thấy Tam Thủ La sát Phàn Tú Vỹ đang bình tĩnh đứng ngoài động. Nàng không biết gì về việc tham chiến dưới hồ sâu, tư lự hỏi :

- Các người xuống hồ có tìm được sách không ?

Bạch Vân Phi hỏi lại :

- Người có thấy một lão già mặc áo xanh chạy về đây không ?

Phàn Tú Vỹ ra vẻ mập mờ :

- Chủ nhân nói lão già mặc áo xanh nào ? Tôi không thấy gì cả.

Bạch Vân Phi cau mày :

- Vậy thì lạ quá ! Lúc nãy rõ ràng sư phụ đã lấy được ba cuốn kỳ thư, rồi xông ra vòng chiến mà bỏ đi. Sao lại không thấy người về đây ? Việc này thật kỳ quái.

Nói đến đây, Lý Thanh Loan đã từ trong động đi ra, thấy ba người, mỉm cười nói :

- Tài năng của Đại tỷ tỷ thật giỏi. Tô Hùng thật quái ác. Nếu không được Đại tỷ tỷ cứu chữa thì bây giờ chắc muội đã chết rồi.

Mã Quân Vũ nghe nàng nói vậy, liền nhớ lại mấy giọt máu đọng dưới tảng đá xanh, khiến lòng chàng se lại. Nhưng trước mặt Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp, chàng không dám thốt nên lời.

--- oOo ---